(گل - ٣٤)

ڊاڪٽر جي ڀائٽيءَ کي چڱائي، پورو ڀڳت بڻائڻ

ناسڪ ضلع جي ماليگانو جي هڪ سرڪاري ڊاڪٽر جي ڀائٽي کي سلهه جي بيماريءَ ۾ وري هڏي ۾ ڦرڙي نڪري پيئي. ڊاڪٽر جي سڀني دوست ڊاڪٽرن صلاح ڪري ڇوڪري جي دوا ڪئي پر فائدو ڪو نه ٿيو ۽ ڇوڪرو درد وچان دانهون ڪرڻ لڳو. ڪن مترن ۽ سنبنڌين ڊاڪٽر کي چيو ته "سائين بابا جي هڪ نظر سان ڇوڪرو چڱو ٿيندو. وڃي اهو آخرين علاج ڪرايو." ان تي ماتا پتا ڇوڪري کي شرڊيءَ وٺي آيا ۽ بالڪ کي باباجن جي چرنن تي ليٽائي عرض ڪيائون ته "اوهان جو "سنڪٽ موچن" نالو ٻڌي اوهان جي شرڻ ۾ آيا آهيون. ڪرپا ڪري جلد وٽيڪ هن بالڪ کي حياتي بخشيو. اسان کي اوهان جو ئي آسرو آهي."

ديالو باباجن کين ڌيرج ڏيندي چيو ته "جيڪو به هن دوارڪا مائي مسجد جي ڏاڪڻ تي چڙهي ايندو، تنهن کي حياتيءَ ڀر دک نه ٿيندو. چنتا نه ڪريو. هيءَ آدي

(پيوٽ) کٽي، ٻالڪ جي ڦرڙي واري ياڳي مٿان لڳايو ۽ ايشور ۾ وشواس رکو. الله ڪندو ته هڪ هفتي ۾ ٻالڪ بلڪل نيڪ ٿي پوندو ۽ روڳ وغيره ختم ٿي ويندس." ائين چئي باباجن ٻالڪ تي پنهنجي دَيا درشٽي وڌي ۽ ٻالڪ جي ڪشٽ واري هنڌ تي پنهنجو هٿ ڦيريو. ٿوري ئي وقت ۾ ٻالڪ تندرست ٿي پيو ۽ ماتا پتا ڪيس وٺي، باباجي آڳيان سان، شرڏيءَ مان روانا ٿيا.

ٻالڪ جو چاچو ڊاڪٽر، اِها ليلا ڏسي اهڙو ته عجب ۾ پئجي ويو ۽ چيائين اهڙي مهاپرش جو درشن ضرور ڪبو. هڪ دفعي هو بمبئي وڃي رهيو هو ته ماليگانو ۽ منماد جي وچ، ڪنهن باباجن جي برخلاف ڊاڪٽر جا اهڙا ڪن ڀريا، جو هن شرڏيءَ وڃڻ جو خيال لاهي ڇڏيو ۽ سڌو بمبئي هليو ويو. سندس مرضي هئي ته رهيل موڪل علي باغ ۾ وڃي ڪاٽيان، پر بمبئيءَ ۾ لڳاتار ٽــي راتيون آواز ٻڌندو رهيو ته "چا، تنهنجو مون ۾ وشواس نٿو جمي. اوشواسي ڇو ٿيو آهين؟" اِهي آواز ٻڌي، ڊاڪٽر وري رايو ڦيرايو ۽ شرڏيءَ ۾ وڃڻ جو نشچيه ڪيائين.

بمبئي ۾ سندس بيمار مريض کي "ٽائيفائيڊ تپ" ٿي پيو هو، جو گهٽيو ئي نٿي ۽ ڊاڪٽر کي ائين پئي ڏسڻ ۾ آيو ته هن بيمار جي ڪري. شايد شرڏيءَ ۾

وڃڻ گسائڻو پوندو. پنهنجي من ۾ سنڪلپ ڪيائين ته اڄ شام تائين هي بيمار ٺيڪ ٿي ويو ته سياڻي ٿي شرڌيءَ هليو ويندس. انهي سنڪلپ ڪرڻ ڪانپوءِ، جڏهن وري بيمار جي نبض ۽ ٽپ جاچڻ ويو ته ڏسي ته بالڪ جي بخار لهڻ شروع ڪيو آهي! شام تائين آهستي آهستي لهي وڃي ٩٨.٥ ڊگرين تي بيٺو.

ٻئي ڏينهن شرڌيءَ پهچي باباجن کي وڃي پرڻام ڪيائين. اُتي باباجن ۾ ڪي اهڙيون ڳالهيون ڏنائين، جو باباجن جو پُورو ڀڳت ٿي پيو. چار ڏينهن رهي، اُدي پرساد ۽ آشيرواد پراپت ڪري، گهر موٽي آيو. جلد ئي ڪيس اضافو مليو ۽ بيجاپور ۾ بدلي ٿي ويو. مطلب ته سندس پُورب ڪرم ڪليا، جو ٻالڪ جي بيماريءَ جي بهاني ڪري کيس باباجن جو درشن نصيب ٿيو ۽ سندس پريت، باباجن جي چرڻن ۾ جڙي ويئي.

”پُورب ڪرم اُڪر جب پرڪٽيو،

پيئيو پرڪ رسڪ بئراڳي.

مٽت آنڌيو ملت هر نانڪ،

جنم جنم کي سوئي جاڳي.“

(گورواڻي)

ڊاڪٽر پلي سائين بابا جو پرم ڀڳت هو، تنهن ڪري باباجن جو مٿس پيار هو ۽ پيار وچان کيس ”ڀائو“ ڪري سڏيندا هئا ۽ وقت به وقت هرڪنهن

ڪم ۾ ڪانئس صلاح ونندا هئا. ڊاڪٽر جي ٻه اِهائي مرضي هوندي هئي ته مان هروقت باباجن جي سمپ ۾ (ويجهو) رهان.

(۱) هڪ دفعي ڊاڪٽر پلي کي ناسُور (ڪئنسر) ٿي پيو ۽ ڪاڪا صاحب ديڪشت کي چيائين ته ”مان پيڙا سهي نٿو سگهان. هن جيئڻ کان مرڻ بهتر آهي. مان سمجهان ٿو ته هنءَ روڳ جو مکيہ ڪارڻ منهنجا پوُرب ڪرم آهن. مان اڳين جنمن جي ڪرمن جو ڦل، ايندڙ ڏهن جنمن ۾ ڀوڳڻ لاءِ تيار آهيان. اوهين بابا کي وڃي پرارٿنا ڪريو ته هاڻي هيءَ منهنجي پيڙا دوُر ڪن.“ ان تي ڪاڪا صاحب، سائين بابا وٽ وڃي ڊاڪٽر پلي جو احوال ڏنو ۽ سندس پرارٿنا پڻ ٻڌائي. باباجن ڪاڪا صاحب کي چيو ته ”پلي کي وڃي چئو ته گهٻرائڻ جي ڪابہ ڳالهه ناهي. ڪرمن جو ڦلُ ڏهن جنمن ۾ نہ، پر ڏهن ڏينهن ۾ ڀوڳي ڇنندو. مان هتي اوهان جي ڌارمڪ ۽ آڌياتمڪ ڪلياڻ لاءِ ئـــي ويٺو آهيان. پراڻ تياڳڻ جي اِڇا ڪڏهن نہ ڪرڻ گهرجي. ڊاڪٽر پلي کي ڪنهنجي پٺيءَ تي کڻائي اچو ته مان سندس ڪشٽ هميشه لاءِ دوُر ڪندس.“

ڊاڪٽر پلي کي کڻائي آنـــدو ويو. باباجـــن کيس پنهنجي گديءَ جي ساڄي پاسي کان آرام سان ليٽائي چيو ته ”مکيہ دوا ته اها آهي ته گذريل جنمن جا ڪرم

قل ضرور پوڻ گهرجن، چو ته پوءِ کيل کومن کان صفا چوٽڪارو ملي ويندو. اسان جا ڪرم ئي، اسان لاءِ دک سک جو ڪارڻ آهن، تنهن ڪري هر حالت ۾ اسان کي سنتوش ڌارڻ گهرجي. الله ئي سيني کي قل ڏيڻ وارو ۽ رکيا ڪندڙ پڻ آهي.“ اهڙا يادگيري سدائين رکي سندس سمرڻ ڪرڻ گهرجي. هو توهانجي چنتا ضرور دور ڪندو. فقط تن، من، ڌن، ۽ وچن ڌاران سندس شرڻ ۾ وڃو ته اوهان کي يڪدم پتو پوندو ته هويو ڇاٿو ڪري سگهي!“

ڊاڪٽر پلي چيو ته ”نانا صاحب، منهنجي پير ۾ پٽي ٻڌي آهي، مونکي ان مان ڪو به فائدو ڪين پهتو آهي.“ بابا تنهن تي چيو ته ”نانا مورک آهي. پر جي اها پٽي لاهيندين ته مري ويندين. پر ٿوري دير ۾ هڪ ڪانءُ اچي، اُن ۾ پنهنجي چهنب هڻندو، تنهن ڪانپوءِ ئي تون جلدي نيڪ ٿي پوندين.“

اُن وقت مسجد کي جهاڙو ڏيندڙ ۽ بتين وغيره جي صفائي ڪندڙ عبدل اچي بتيون ۽ ڏيئا صفا ڪرڻ لڳو ته اوچتو عبدل جو پير ترڪي، ڊاڪٽر پلي جي ٽنگ تي اچي پيو. دٻاءُ اچڻ ڪري ڊاڪٽر جي سڄيل پير مان ست (٧) ڪينئان ٻاهر نڪري آيا! ڊاڪٽر پلي سور وچان چلائڻ لڳو پر ٿوري ئي وقت اندر سور لهي ويس ۽ پڇڻ ڳائڻ وينو!! تڏهن بابا چيو ته ”ڏسو ڏسو،

پائڻ نيڪ ٿي ويو آهي ۽ ڀڄن ڳائي رهيو آهي.“ سيني ڏيان ڏيئي ٻڌو.

کرم کر ميري حال پر تون ڪريم
تيرا نام رحمان هي اور رحيم
تون هي دونون عالم ڪا سلطان هي
جهان ۾ نيايا تيري شان هي
فنا هوني والا هي سب ڪاروبار
رهي نور تيرا سدا عاشقار
تون عاشق ڪا سدا مددگار هي.

ڀڄن پوري ڪرڻ بعد ڊاڪٽر پلي پڇيو ته ”باباجي اوهان وارو ڪانءُ ڪڏهن اچي ڇهنب هڻندو؟“ بابا چيو ته ”چپ، تو ڪانءُ کي ڪونه ڏٺو! هو وري ڪين ايندو. هاڻي واڙيءَ ۾ وڃي وشرام ڪر. تون جلدي ٺيڪ ٿي پوندين.“

بابا جي هدايت موجب آڌي پيوٽ لڳائڻ ۽ پاڻيءَ ۾ وجهي پيئڻ سان، ڏهن ڏينهن ۾ ڊاڪٽر جو ناسور صفا لهي ويو.

”اڳڪعب نام دئيال“ (گوروواڻي)

بابا جو ڏهن ڏينهن جو وچن بلڪل ست نڪتو!!

(٢) هڪ ايراني مهاشيه جي ننڍي ڪنيا کي

هر هڪ ڪلاڪ ۾ جڏهن مورڇا جو دورو ايندو هو،

تڏهن منجهس ڳالهائڻ جي به طاقت ڪانه رهندي هئي. هٿ پير ٺنڊا ٿي پوندا هئس ۽ زمين تي ڪري پوندي هئي. جڏهن ڦڪين فرق نه ڪيو تڏهن ڪن ڏس ڏنس ته "سائين بابا جي پيوٽ، ولي پارلي ۾ رهندڙ ڪاڪا صاحب ديڪشت وٽ ضرور هوندي. اُن ڪان وٺي، پاڻيءَ ۾ وجهي ڇوڪريءَ کي پيار ته مُورڇا بُورڇا غائب ٿي ويندس. ايرانـــي مهاشيہ يڪدم ڪاڪا صاحب وٽ وڃي، پيوٽ وٺي، ڇوڪريءَ کي پاڻيءَ ۾ گهمائي پيئاري، ته هڪ ڪلاڪ بدران ڇوڪريءَ کي سٽن ڪلاڪن کانپوءِ ڏورو آيو ۽ ٿورن ڏينهن اندر ڇوڪري بلڪل نيڪ ٿي پيئي!!

"هو هر نام ديئو دارُون، لن سڳلا روڳ بدارُو."
گورواڻي

(۳) **ڀڳت شاما جو ننڍو ڀاءُ باپاجي،** سبول ڪوهه جي ويجهو رهندو هو. هڪ ڀيري هن جي اِستريءَ کي پليگ جي بيماري ٿي، جنهن ۾ سندس ٽنگ ۾ ٻه ڳوڙهيون نڪري آيون ۽ تپ اچـــي ورايس. باپاجي رات جو ڊوڙي شاما وٽ ويو ۽ ٻڌائينس ته "مونکي هلي سهائتا ڪر." شاما وري هميشه وانگر باباجن وٽ ويو ۽ نمسڪار ڪري سندن سهائتا لاءِ پرارٿنا ڪئي ۽ ڀاءُ جي گهر وڃڻ جي آگيا پڻ گهري. باباجن چيس ته "اُن رات جو هيئنر ڪيڏانهن ويندين؟ صرف "اُدي

پيوٽ“ ڪٿي موڪل. تب ۽ ٻوڙهين جي چنتا ڇو ٿو ڪرين؟ ڀڳوان اسان جو پتا ۽ سوامي آهي. تون هينئر نه وڃ، هوءَ جلد ئي نيڪ ٿي پوندي. صبوح جو سويل وڃي ياجائيءَ کي ڏسي موٽي اَچ.“

شاما اَدي پيوٽ کي سنجيوني ٻوٽي ڪري سمجهندو هو ۽ اُن ۾ سندس اٽل وشواس هو. ياٽس پيوٽ ڪٿي ويو، جنهن مان ڪجهه ٻوڙهين تي لڳايائين ۽ ڪجهه پاڻيءَ ۾ ملائي پنهنجي پتنيءَ کي پيئارايائين. پاڻي پيئڻ شرط هن جو پگهر وهڻ لڳو ۽ تپ ڍرو ٿيڻ لڳو ۽ هن کي گهاٽي ننڊ اچي وئي. صبح سان ڏنائين تہ سندس زال بلڪل نيڪ آهي. تپ ۽ ٻوڙهيون ٻئي غائب آهن!

ٻئي ڏينهن جڏهن شاما، باباجن کان آگيا وٺي، پاڻ جي گهر پهتو تہ ڏنائين تہ سندس ياجائي چانهہ ويٺي تيار ڪري! عجب ۾ پئي، پاڻ جي منهن ۾ نهارڻ لڳو تہ هن چيس تہ ”باباجن جي اَدي پيوٽ، جادوءَ جو ڪم ڪيو آهي. دوا اَندر وڃڻ سان، روڳ صفا ٻاهر نڪري هليو ويو آهي! شاما کي تڏهن بابا جا وچن ياد آيا تہ ”صبح جو سويل ياجائيءَ کي ڏسي، موٽي اَچ.“

پاڻ وٺان چانهہ پي، شاما موٽي اچي نمسڪار ڪري باباجن کي چيو تہ ”باباجي، هي اوهانجو ناٽڪ تہ مان

سمجهي نٿو سگهان. اول مونکي ٻيءِ ۾ غلطان ڪري، پوءِ يڪدم سهائتا ڪري، ڪارج راس ٿا ڪري ڇڏيو. اِها ليلا ڇو ٿــا ڪريو؟" بابا اُتر ڏنو تہ "ياڻي شاما، ڪرمن جي گتي هڪ رهسيہ آهي. جيتوڻيڪ مان نہ ڪجهہ بہ ڪوندو ٿو ڪريان تہ بہ لوڪ مون کي "ڪرمن جي لاءِ دوشي" ٿا ٺهرائين. مان تہ صرف هڪ درشڪ ۽ ڪيل ڏسندڙ آهيان. ايشور ئي سچو سٽا ڌارڻ وارو ۽ پريرڻا ڪرڻ وارو آهي. هي پرم دياڻو آهي ۽ مان هن دياڻو ايشور جو هڪ آگياڪاري شيوڪ آهيان ۽ هــن جوئي سديــو سمرڻ ڪندڙ آهيان. جيڪو بـــ اِنسان نرآيمان ٿي، ٻاڻ کي ڪرتگيہ يعني ٻاڻ تي مهرباني ٿيل سمجهي، ايشور ۾ پورڻ وشواس رکندو، اُن جا سڀ ڪشٽ دور ٿي ويندا ۽ مڪتي پد کي پراپت ڪندو.

"پرڀ ڪيءِ سمرن پڙ نہ ويايپيءِ.
پرڀ ڪيءِ سمرن دک نہ سنتاپيءِ.
پرڀ ڪا سمرن ساڌ ڪي سنگہ.
سرب نڌان نانڪ هر رنگہ."

(۴) **هردا شهر** جي هڪ مهاشيہ کي، پٿريءَ جي بيماري اچي ٿي ۽ پٿري تہ صرف آپريشن دٺاران ئي نڪرندي آهي، ۽ مهاشيہ بلڪل ٻڍو ۽ دربــل هو، جنهن ڪري آپــريشن ڪرائڻ جي ٻاڻ ۾ همت نہ ٿي ساري سگهيو. ليڪن پرماتما جا ڪيل عجيب آهن. اُن

وقت هردانگو ۾ باباجن جو هڪ ڀڳت اِنامدار -آيل هو، جنهن وت باباجن جي پيرُوت پئي هئي. ڪن ماڻهن جي صلاح تي، بِڊي مهاشيہ جي پٽ، ڀڳت اِنامدار کان پيرُوت وٺي، پنهنجي برڊ پتا کي پاڻيءَ ۾ ملائي پياري، تہ جلد ئي پيشاب رستي بڊي مهاشيہ جي پٿري ٻاهر نڪري آئي ۽ بِڊي مان ڦري جوان ٿي پيو يعني پٿريءَ جي تڪليف صفا لهي ويس!

"راک ليئي تن راکڻهار، سڀ وياڌ مٽائي"
(گوروائي)

(٥) بمبئي ۾ "ڪايسٿ پرڀوُ گياٿ" جي هڪ اِستريءَ کي گرڀ ٽيڙ تي ڏاڍي تڪليف ٿيندي هئي. ايتري قدر جو ڪنهن وقت مؤرڇا اچي ويندي هئس. هڪ متر شري رام ڪرپوئي زال جي پتيءَ کي صلاح ڏني تہ جيڪڏهن اوهين چاهيو ٿا تہ زال هن پيڙا کان ڇٽي، تہ کيس شرڌيءَ ۾ وٺي وڃو.

ٻئي پيري جڏهن هن کي گرڀ ٿيو ته پتي پتني ٻئي اچي شرڌيءَ ۾ رهيا ۽ ڪي مهنا رهي هر روز شيوا ۾ ڪندا هئا ۽ ست سنگ جو ڪجهہ لاڀ پڻ وٺندا هئا. جڏهن زال جو ويرو ويجهو آيو، تڏهن کيس تڪليف اِها ٿي، جو "گرڀ دئار" ۾ رڪاوت ٿيڻ ڪري، مائي سور وچان ڇڙهيوُن هڻڻ لڳي. مڙس کي سمجهہ ۾ نہ ٿي، نہ آيو تہ هاڻي ڇا ڪرڻ گهرجي.

ايتري ۾ هڪ پاڙي جي ڏال آئي ۽ من ئي من ۾، باباجن کان سهائتا جي پرارٿنا ڪري، پيڙت پاڻيءَ ۾ ملائي، مائيءَ کي پيئاريائين ته پنجن منٽن اندر، بنا تڪليف جي ٻار ٻاهر نڪري آيو ۽ مائيءَ جا بند هميشه لاءِ خاص ٿي ويا. اُن ڪانپور ٻِهي ڏال مڙس جو باباجن ۾ پورن وشواس پيدا ٿيو ۽ حياتيءَ پر تائين، باباجن جو احسان ۽ مهرباني مڃيندا رهيا.

”مهربان صاحب مهربان، جيئه سگل کئه ديئه دان.“

(گورواڻي)